

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 9

ONSDAG 1. MAI 1929

1. ÅRGANG

Evangeliets utbredelse i India.

Fra Hilda Wergedal.

Banda 5. mars, 1929.

Kjære venner!

Salig er den hvis hjelp er Jakobs Gud, hvis håp er til Herren, hans Gud.

Sa'm. 146.5.

Det er ikke så godt å finne uttrykk for å kunne fortelle eller beskrive de følelser og tanker, som krysser mitt indre da jeg igjen sa Indias kyst. Sangeren taler sant når han taler om Indias skjønn strand, for det er storslagent å se de nydelige palmetrær og andre trær. Naturen selv priser i taushet sin Skaper. Men det legger sig et dekke over det hele når man innimellem trærne her og der ser avgudstemplene med sine fele avguder, og den sørgelige og triste virkelighet, at det er ved disses føtter Indias millioner bøier sig ned og tilber og søker sin frelse.

Hvor det er sant:

Dundet fast av mørkets lenker, blind så de i lyset ser, fremmed for hvad nåden skjener.

Min bønn er at jeg må fatte dybden av Jesu befaling til sine disipler, å gå ut i all verden og forkynde evangeliet for all skapningen. Måtte det bli sant for oss alle slik som det var for Paulus når han bruker disse sterke uttrykk i sin tale: «Men for mig selv akter jeg ikke mit liv et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av den Herre Jesus: Å vidne om hans nådes evangelium».

Gud alene har æren for at han bevarte oss på reisen og førte oss vel frem. Det var godt å komme på fast grunn igjen etter å ha vært såvidt lenge i et bevegelig hus.

Hvis man skal tale om det som er interessant å se på reisen, så er det gjennom Suez-kanalen og den første del i Det røde hav. Når man ser de store ørkener, må man tenke på hvad det var for Israel å vandre omkring i en ørken i fir-ti år. Det røde hav minner så levende om hvordan Gud med en mektig hånd førte sitt folk igjennem Sinai berg kan vi også se. Alt blir så levende når man ser dette. Hvor sant at bibelen er virkelig.

Om det brokete liv blandt folket! Noen bruker esler, andre kameler og okser å kjøre med. Det minner om den gamle tid, men innimellem haster biler og motorsykler avsted. Hvor sant hvad profeten Nahum sa: På gatene raser vognene avsted, de styrter frem over torvene. De er som bluss å se til, som lyn farer de frem.

Noe som var opmuntrende da båten lå i Port Said var at en mann fra det britiske bibelselskap

Brev fra Hilda Wergedal, Mary og Hans Svendberg, Dagmar Engstrøm og Valborg Frandsen.

kom ombord for å selge bibler til sjømenn og passasjerer. Han hadde endog norske. Guds ord skal aldri vende tomt tilbake, men lykkelig utføre hvad han sender det til. Mannen fortalte at han gikk ombord i hver båt som lå der.

Søster Jensen møtte oss i Calcutta. Vi ventet jo ikke at noen skulde møte oss der, så det var så overraskende og tillike gledelig. Da båten holdt på å legge inn til bryggen, stod vi og så på dem som stod og ventet for å møte. Plusselig opdaget vi søster Jensen. En amerikansk søster ønsket hun skulde reise til Calcutta for å kjøpe forskjellig verkøyt og andre ting for arbeidet i hennes misjon. Så passet det nettop å reise da de ventet at vi skulde komme. Anna hadde vært og hjulpet vedkommende søster i arbeidet noen uker. Hennes mann døde sist i september så hun er alene på sin misjonsstasjon.

Det har vært dager med blandede følelser av både sorg og glede siden vi kom hit til Banda. Den glede som fylte oss da toget rullet inn på stasjonen i Banda, og vi så de kjære igjen, både hvite og brune, var stor. For anledningen hadde de gjort det så festlig på misjonsstasjonen. De hadde olje i små lerskåler og en liten bomullsvske i oljen og skålene var tent så det så riktig høytidelig ut. Måtte Gud hjelpe oss til å lyse i mørket på samme måte. Hver for sig var disse lerskåler bare et ubetydelig lite lys. Men ved å sette dem alle på et sted dannet de et stort lys. Men det var et skår i gleden da det lå et brev fra søster Edwardsens hjem med beretning om, at hennes mor var gått for å være med Jesus mens hun var på reisen.

Enhver kan tenke sig hvad det først og fremst var for henne og så for oss andre. Tillike hadde også søster Engstrøms mor gått bort fra sitt legeme og hjem til Herren. Det var en underlig aften. Vel 8 dager derefter fikk søster Edwardsens også brev om sin fars bortgang. Så hadde da både hennes far og mor gått til Jesus mens hun var på vei til India.

Vi må erkjenne at Guds tanker og veier er som himmelen er høyere enn jorden, høiere enn våre tanker og veier.

Venner, bed for oss at hans vilje og plan med å sende oss til et fremmed land må til fullkommenhet lykkes. Ja, vi må være istandsatt av ham for å kunne møte vanskelighetene, som man ofte kommer op i når man står ansikt til ansikt med en hedensk religion, om man kan kalde det

så. I kristendommen finner man stadig dypere velsignelse og nytt lys, men blandt dette folks tro finner man stadig dypere mørke, mere djvelskap og overtro. Den eneste grunn for min egen del å være her er at jeg vet det er hans vilje.

Vær alle på det hjerteligste hilset fra oss alle her.

Eders søster

Hilda Wergedal.

Fra Mary og Hans Svendberg.

Karwi, 27. mars, 1929.

Elskede venner, lesere av «Misjons-Røsten».

Fred i Jesus altid!

Denne hemmelighet som har vært skjult for alle tiders og sekters ophav, men nu er blitt åpenbart for hans hellige, for hvem Gud vilde kunngjøre, hvor rik på herlighet denne hemmelighet er i blandt hedningene det er: Kristus i eder, herlighetens håp.

Kol. 1, 26—27.

Det var en sann glede igår å motta de 4 nummer av «M.-R.»

Visselig, hjemlandet såvelsom de fjerneste misjons-felter, syntes å komme oss så umiddelbart nær. Her nede kan måneder gå hen mellom hver gang vi ser et europeisk ansikt, eller trykker en broders eller søsters hånd. Må Herren derfor storlig velsigne eder som er beskjefte med «M.-R.» Herrens øine er stedse nedadvendte. Han kommer snart og hans lønn er med ham. Halleluja!

Vi er inderlig taknemlig til Gud som forundte oss plassen Karwi, som ligger syv norske mil fra hovedstasjonen i Banda. (En feil forekom i mitt forrige brev. Det stod: 1 norsk mil på tog, skal være: 7 norske mil). På denne plass var en pikeskole før vi (etter vårt bryllup) kom hertil. Disse pikene blev da sendt til en misjonsskole og vi optok kun evangelisk arbeid her. Siden vår ankomst har ungdom som middelaldrende strømmet til vårt lille Gudgivne hjem. Trossende taster og alt lytter de under Andens påvirkning til det fulle evangelium såvel i sang som i prediken. Ofte høres uttrykk som dette: Visselig, dette må være den sanne religion. Et flertal av dem sitter ofte med sitt ansikt skjult i hendene og lytter under tyste suk. Det kan uten tvil sies at Kristus er blitt deres interesse, men interesse alene frelser ingen. Kristus må bli, hvortil Gud sendte ham: Vårt liv, vårt alt, O, hvor har ikke Her-

ren talt til oss i det siste både ved tyding og profeti. Aldri vil glemmes det mektige budskap ved tunger og tyding under vårt opphold på fjellet ifjor. Det lød noenlunde som følger: «I, mitt folk, hør mine ord. Hvorfor ser I eder engstelig om, er ikke jeg eders Gud? O, I lite troende! Har ikke jeg (som kjente enden fra begynnelsen av) beredt disses bredde i dette mørke land? Se! skarene skal strømme mot vannene, folkemasser til flodene. Ikke, som i disse dager, for å tilbe disse, men for å døpes i Treenighetens navn. Er ikke mig overgitt all makt? Komme skal det og ikke utblei. Tro og I skal se min herlighet».

Uten tvil menes Hebreerne 11, 40 meget mer enn hvad Guds menighet til dags dato har oplevet. Gud hadde forut utsett noe bedre for oss. O, guddommeligg fullendelse! «De gamle» seiret i tro over kongeriker, håndhevet rettferdighet, opnådde løfter, stoppet gapet på løver, slukket ilds kraft, slapp fra sverds egg osv. Kvinner fikk sine døde igjen ved opstandelse og dog tales det om noe bedre som Gud forut har beredt for oss.

Gud sier ved profeten: Tidligregnet er måtelig, men sildigregnet skal bli overflødig. Tidligregnet forårsaket endog at skyggen av Peter, når den falt på de syke, løste årrekkeks sykdomslenker. Hvad kan vi da ikke vente som følger av det overflødig? O, velkommen velsignede, himmelske sildigregne, flodene i ørkener, strømme i tørre egne. Herren skal gjøre langt ut over hvad vi kan be eller tenke. Gud lede oss alle inn i plassen «hos mig», 2. Mos. 33, 21—22. Dekket av den almektige Faderhånd, i klippekjøften: Skjult med Kristus i Gud. Ifølge Guds ord og den Hellig Andes vidnesbyrd har Gud beredt noe bedre for sine ringe små, samt også for de tørre ben i hedningedalen.

O, velkommen Guds herlighets fullendelse. Som den siste skal han stå frem på (og i) støvet. Halleluja!

Muligens noen vil kalle denne skrivelse mer en prediken enn et misjonsbrev. Dog, hvad mitt hjerte flyter over av i disse dager, er det vanskelig for pennen å hoppe over.

Visselig, sildigregnets tunge skygger hviler over Guds barns hoder i disse dager. Herren skjener oss alle himmelfødt tro.

Guds rike består ikke i ord,

men i kraft. Dette er arme Indias frelse og eneste redning. Løven av Juda gikk av (og skal gå av) med seiren.

Søpken, støtt oss i kampen! Hjerteligste hilsener.

Eders blikkende opad

Mary og Hans Svendberg.

Fra Dagmar Engstrøm.

Banda. U. P. India. 20.—3.—29.

Kjære lesere av «Misjons-Røsten»!

I Salm. 67 står det så herlig: «Gud vær oss nådig og velsign oss. Han late sitt åsyn lyse hos oss — for at man på jorden må kjenne din vei, og blandt hedningene din frelse». Vers 1—2.

Det ser ut som sangeren her ser det som en absolutt nødvendighet for at jordens beboere skal lære å kjenne Guds vei og hedningene hans frelse, at vi, hans barn, først og fremst må få nåde og velsignelse fra Gud. Ja, sangeren begjærer Guds åsyns lys i menigheten.

Å, hvor disse ord grep mig, venner, etter at jeg idag kom fra et besøk i en landsby, som vel er en av de verste i Banda.

Folkene her har opstatt et stort avgudstempel i en stor forgård og tre mindre templer i samme, like ved inngangen til sin landsby.

I dette store tempel så det ut for mine øine som om avgudene var laget av gull eller sølv. I de tre mindre templer var satt op et lite hus, likt en paviljong, med en stor flat sten hvor man kunde se fotavtrykket av en avgud. Disse templer var betjent av to avgudsprester, halvt nakne og tilmalet i sitt ansikt skulde de nettopp til å forrette tjenesten, som var hårreisende. Og all den olje og all den mat han slo over disse guder! Slik hellighet kan beviste dem! Her stod vi, en liten flokk, våre to evangelister, bibelkvinnen og mig selv med livets ord, lengtende at både prester og folk skulde få lære Jesus og frelsens vei å kjenne. Men som deres guder er så er de selv, hårde som den hårde sten. På slike steder er folket også sterkt bunøet av prestene og når bramirerne selv har bygget op templer i en så forholdsvis liten by, forstår vi at de er særdeles igrive avgudsdyrkere.

Vi bad i stillhet om nåde, at vi måtte få lyse for ham — Faderen. Vi spurte om å få stå i forgård. Jo, hvis vi vilde ta av oss skoene. Vi gjorde det og snart lot vi Sions sanger bruse frem. Halleluja! Et av versene i den ene sang lyder så noenlunde i oversettelse:

(Forts. på 4. side).

FOR FAMILIENS YNGSTE

LA DET GÅ VIDERE!

Da den bekjente pastor Mark Guy Pearse var gutt, oplevde han et eventyr, som kan være betydningsfuld for oss alle.

— Jeg har ingen penger, sa gutten. — Så skulde du heller ikke forlangt maten, sa kjokkensjefen. — Hva heter du? — Mark Guy Pearse.

ytterligere fem kroner til.

Da Mark Guy Pearse var blitt voksen, stod han en dag ved billettkontoret på en jernbanestasjon og så en gutt stå og gråte bitterlig. — Hvad er det ivoen, min gutt? spurte han vennlig.

MORS BØNN
1 februar 1861 rastet der en fryktelig storm på Englands kyster. Bare i bukten ved Hartlepool strandet 81 skiber.

- Misjonsskasserere for fric misjonærer: Kina. F. O. SHIØDER: A. Toltner, Sofienberggt. 16, Oslo. MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo. CHRISTOPA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmugst. 28, Bergen.

Evangeliets utbredelse i India

(Forts. fra I. side). Eders guder er gull og sølv, laget av menneskehender. Kom min broder og søster med og ta imot nåden han sender.

etter oss og bad at vi skulde ta ham med. Ja, hvor vilde vi ikke gjerne ha gjort det, for å redde ham, men vi vilde da ha blitt lovbrøytet og det kunde vi ikke.

med en deilig stor brønn og her vil noen av oss opta arbeidet når Herren gir hus. Kirkemisjonen har nedlagt alt arbeide her.

- Alaska. GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena. Finnmarken. NORTHEA KLEM: Thora Finmerud, Dauvik, Drammen. KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thigersen, Teatergaten 1, Oslo.

- India: DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN: Ingvald Finmerud, Løvval, Brønnøysund. FRANCK DESMOND: Gustav Larsen, Fossvæien 12, Oslo. HANS SVENDBERG: Form. J. Katsen, Haaldens vei, Tistedalen pr. Haalden. GUNHILD AABØ: Hans Berge, Kviteseid.

3. april, 1929.

Kjære venner i Herren! Lovet være Herren! Jeg bad Gud gi mig en liten hilsen fra ordet og denne er følgende:

Fra Valborg Frandsen.
Kjære venner i Herren! Lovet være Herren! Jeg bad Gud gi mig en liten hilsen fra ordet og denne er følgende:

Neste mandag er det en stor mela (en festdag for hinduer) i Gola, hvor tusenvis av menn, kvinner og barn vil komme sammen og hente vand fra Ganges til å vaske Dev Maha's (den store avgud) føtter og for dette få syndsforlatelse.

Blå sterk ved nåden.
Hvor hver enkelte troende trenger kraft, — kraft til arbeide, kraft mot synden, kraft i tålmodighet o. s. v.

Uttakknemligheten
er en slik vederstyggelig synd for Gud og mennesker, at man har sagt, at et uttakknemlig menneske skal være den tyngste byrden på jorden bærer. Uttakknemlig uttørrer alle Guds nådekilder for dig.